

Č. 231.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Morava): I. * V řízení za účelem ukládání dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí platí dle § 17 mor. řádu dávk. zásada koncentrační v tom směru, že na momenty v přiznání neuvedené se nepřihlíží. — **II. *** K zavedení zemské dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí není potřebí zemského zákona. — **III. *** Neodporuje zemskému zřízení, když v době, kdy zemský sněm nemohl zasedati, místo sněmu zemský výbor učinil usnesení o dalším vybírání zemské dávky z přírůstku hodnoty a usnesení to bylo panovníkem schváleno.

(Nález ze dne 7. listopadu 1919 č. 5610.)

Prejudikatura: K II. a III. nález č. 149 této Sbírky.

Věc: Františka Pivcová v Židenicích proti moravskému zemskému výboru o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Platebním rozkazem zemského výběrčího úřadu v Brně ze dne 27. listopadu 1918 čís. B 148/18, P 26 byla Františce Pivcové předsána z prodeje domu čís. pop. 684 ve vl. čís. 1988 kat. obce Židenic, uskutečněného trhovou smlouvou ze dne 29. července 1918, dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí 4061 K. Za základ vyměření byla vzata dle údajů strany nabývací cena 20.000 K, za kterou byl dům trhovou smlouvou ze dne 5. září 1904 koupen Františkem Pivcem.

Platební rozkaz byl potvrzen usnesením moravského zemského výboru ze dne 1. března 1919 čís. 7486.

O stížnosti podané Františkou Pivcovou do rozhodnutí II. stolice uvážil nejvyšší správní soud toto:

Zemská dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí spadá pod pojem zemských dávek, jak o nich mluví § 22/2 zemského zřízení mor., jichž zavedení patří do kompetence zemského sněmu. Není však zásadní překážky proti tomu, aby usnesení zemského sněmu o vybírání zemských dávek bylo suplováno aktem zemského výboru. Podle mor. zem. zřízení je totiž ku správě záležitostí zemských povolán primérně jak sněm, tak i zemský výbor (§§ 2 a 26 mor. zem. zř.). Jest ovšem pravda, že zemské zřízení k vedení zemské správy povolává v prvé řadě zemský sněm a zemskému výboru svěřuje toliko obstarávání záležitostí správy obyčejné. Jestliže však za mimořádných poměrů zemský sněm svých funkcí vykonávati nemůže, nastoupí na jeho místo zemský výbor jakožto jediný orgán, který podle § 2 mor. z. zř. vedle sněmu je povolán také primérně k vedení záležitostí správy zemské a zejména také ke správním aktům v § 22/2 z. zř. mor. zmíněným.

Z těchto úvah plyne, že usnesení mor. zemského výboru ze dne 6. července 1918, kterým pro rok 1918 zavedena byla na Moravě dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí podle pravidel zákona ze dne 26. prosince 1914 čís. 18 z. z. mor. z roku 1915, jenž pozbyl platnosti dnem 31. prosince 1917, byvši panovníkem schváleno a vyhláškou mor. místodrž-

telství ze dne 15. října 1918 řádně publikováno, má závaznou moc. Podrobné odůvodnění stanoviska zde zaujatého je obsaženo v nálezu ze dne 28. června 1919, čís. 2147/19, na který se dle § 44 jednacího řádu spr. soudu poukazuje.

Pokud stížnost v meritu namítá, že naříkaným rozhodnutím za základ vyměření dávky vzata byla neprávem nabývací cena 20.000 K, nelze jí rovněž přiznati oprávněnosti. Podle § 17, odst. 1 mor. dávkového řádu jest povinností strany, zavázané k placení dávky, předložiti vyměřujícímu úřadu přiznání, z něhož jsou zřejmy okolnosti přicházející v úvahu pro vyměření dávky, a poslední odstavec cit. zákonné normy ustanovuje, že strana má momenty, na základě kterých si činí nárok na výhody při vyměřování dávky, uvést již v přiznání, poněvadž by jinak na ně nebyl vzat zřetel. V předpisech těch zračí se jasně úmysl zákonodárcův koncentrovati již v řízení před I. stolicí veškerý materiál potřebný k vyměření dávky. Ze srovnání předpisů těch vyplývá pro vyměřující úřad právo položit za základ vyměření dávky údaje strany a může strana domáhati se pro sebe příznivějšího vyměření dávky, opírajícího se o její přiznání jen potud, pokud nárok takový je odůvodněn okolnostmi, jež v přiznání byly uplatňovány.

Stěžovatelka v přiznání k vyměření dávky uvedla, že nabyla domu dědictvím po svém manželu Františku Pivcovi, který ho koupil trhovou smlouvou ze dne 5. září 1904 za 20.000 K. Potírajíc platební rozkaz dávku podle těchto údajů vyměřující, tvrdila teprve ve stížnosti na zemský výbor, že kupní cena byla v trhově smlouvě ze dne 5. září 1904 stanovena na 20.000 K, poněvadž šlo o převod majetku mezi otcem a synem, a že neodpovídala skutečné ceně domu, které by byl prodatel docílil, kdyby byl dům prodal cizímu, a která obnášela 30.000 K.

Naříkané rozhodnutí, jež potvrdilo platební rozkaz vyměřující dávku na podkladě údajů stěžovatelčiných a hledíc na předpis 2 odst. § 17 mor. dávk. řádu nebralo zřetele na okolnosti tvrzené stěžovatelkou teprve v rekursu proti platebnímu rozkazu, jest dle výše uvedených úvah v úplném souhlasu se zákonem. Za tohoto stavu věci nebylo s procesního hlediska nutným, aby zjišťována byla obecná hodnota domu v r. 1904.

Poukazuje-li stěžovatelka na to, že v úředním formuláři přiznání není prý rubriky pro sdělení takové povahy, jaké učinila a mohla učiniti teprve v druhé stoli, pak dostačí k vyvrácení této námitky uvést, že by nedostatek ten, i kdyby tu byl, nesprošťoval stěžovatelku povinností, jež jsou jí zákonem uloženy. Námitka tato je pak tím méně odůvodněna, uváží-li se, že stěžovatelka domáhala se toho, aby základem vyměření dávky byla obecná hodnota domu v roce 1904, a že pro udání této hodnoty jest na druhé straně formuláře, který stěžovatelka vyplňovala, určena rubrika 4., obsahující dotaz: »Kolik činila obecná hodnota nemovitosti?«

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 232.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): * Pro zodpovězení otázky, uplynula-li doba držby dle § 13 čes. dávk. řádu roz-